

Arrest

nr. 220 370 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 april 2019 houdende bevel tot terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker en zijn partner, mevrouw A.T. die de Hongaarse nationaliteit heeft, worden op 15 april 2019 staande gehouden op de luchthaven van Deurne, komende uit Marokko. In beider hoofde wordt een beslissing tot terugdrijving genomen.

Mevrouw A. T. dient een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de beslissing die in haren hoofde werd genomen. Deze vordering is gekend onder het nr. 231 683.

De thans bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoeker, luidt als volgt:

"Op 15/04/2019 om 06:58uur, aan de grensdoorlaatpost LPA Deurne, werd door ondergetekende, [...]

de heer /mevrouw :

naam R. voornaam I.

geboren op 25.10.1985 te Taza geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko

houder van het document nationaal paspoort van Marokko nummer ...

afgegeven te Marokkaans Consulaat in Antwerpen op : 11.05.2015

afkomstig uit Nador met TB2602 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een geldig nationaal paspoort van Marokko en legt een Belgische verblijfstitel nummer B 309892162 voor. Echter de Belgische verblijfstitel werd op 07.05.2018 gesupprimeerd wegens afvoering en verlies verblijfsrecht dd. 04.05.2018. Hij beschikt zodoende niet over een geldig grensoverschrijdend document voor binnenkomst op het Schengengrondgebied.

[...]"

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.2.2. De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

2.2.3. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt aangenomen. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In het eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 3, 41 en 43 van de Vreemdelingenwet.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“1. Verzoeker heeft de nationaliteit van Marokko.

Hij is houder van een geldig nationaal paspoort van Marokko (...), afgegeven door het Marokkaans consulaat in Antwerpen op 11 mei 2015.

Verzoeker is samenwonend met mevrouw A. T., hebbende de nationaliteit van Hongarije. Zij is houder van een geldig nationaal paspoort van Hongarije, afgegeven op 25 juli 2014 (nummer: ...).

Verzoeker en zijn partner zijn op korte vakantie geweest naar Marokko. Zij vertrokken op 26 maart 2019 vanuit België naar Marokko.

Verzoeker en haar partner kwamen op 15 april 2019 opnieuw aan in België, maar werden tegengehouden aan de luchthaven. Haar partner beroept zich onder meer op haar recht van binnenkomst, conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet. Door mevrouw A. T. werd een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing tot teruggrijping die tegen haar werd genomen.

2. Verzoeker heeft een duurzame relatie met een burger van de Unie. Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet stelt: “Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1”.

Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet stelt: “Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen

redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”.

Het recht op binnenkomst op basis van dit artikel werd niet gehonoreerd door de gemachtigde.

Verzoeker werd evenmin, alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid gesteld binnen redelijke grenzen om de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet (artikel 41, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet)

Verzoeker merkt op dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een vreemdeling slechts kan worden teruggedreven “behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen”.

Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet primeert in deze als lex specialis op artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Verder bepaalt artikel 43 van de Vreemdelingenwet dat de binnenkomst aan burgers van de Unie en hun familieleden slechts mag worden geweigerd in specifieke gevallen van fraude of om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of van volksgezondheid. In deze gevallen moet de verwerende partij ook rekening houden met de duur van het verblijf in het Rijk van het betrokken familielid, met de leeftijd, met de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin het familielid bindingen heeft met het land van oorsprong.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing nergens naar één van voormelde redenen verwezen of een afweging daartoe gemaakt.

Deze bepalingen worden derhalve geschonden door de gemachtigde.”

2.3.2.2. De verwerende partij citeert in haar nota artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en repliceert verder dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont in het bezit te zijn van een geldig visum of hiervan vrijgesteld te zijn en dat hij eraan voorbijgaat dat hij niet meer over een geldige verblijfstitel beschikt.

2.3.2.3. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt :

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in één van de volgende gevallen bevindt:

[...]

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...].”

Het wordt niet betwist dat verzoeker de feitelijke partner is van mevrouw A.T. en dat hij op grond daarvan in het verleden een verblijfsrecht in België had. Dit verblijfsrecht werd evenwel beëindigd met een beslissing van 4 mei 2018 op grond van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie die verzoeker vervoegde, met name mevrouw A.T. Deze vaststelling lijkt er niet aan in de weg te staan dat verzoeker nog steeds als een ander familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Luidens artikel 47/2 zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.

Het zijn derhalve deze bepalingen die, als lex specialis op verzoeker als familielid van een Unieburger, van toepassing zijn en op dewelke wordt gedoeld waar artikel 3 aanvangt met de bewoordingen “Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen”.

Aldus is artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet van toepassing. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Artikel 43 van dezelfde wet bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Aangezien niet wordt betwist dat verzoeker een “ander familielid” van een Unieburger is, in het bezit van een geldig paspoort en uit niets blijkt dat hem om de redenen vermeld in artikel 43 de binnenkomst werd geweigerd, moest de verwerende partij op het eerste gezicht toepassing maken van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

In die omstandigheden moest de minister of zijn gemachtigde hem, alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid stellen de vereiste documenten te verkrijgen. Uit niets is gebleken dat verzoeker hiertoe in de gelegenheid werd gesteld alvorens de beslissing tot terugdrijving werd genomen. Dit klemmt des te meer nu verzoeker, zoals reeds gesteld, de feitelijke partner is van mevrouw A.T., in wiens hoofdte weliswaar ook een beslissing tot terugdrijving werd genomen, maar waarvan de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd geschorst bij arrest nr. 220 369 van 25 april 2019, in essentie omdat haar, als Unieburger, de binnenkomst niet kon worden geweigerd. Gelet op deze omstandigheden is het niet ondenkbaar dat verzoeker bij uitzondering aan de grens in het bezit zou worden gesteld van een visum dat hem zou toelaten het Belgisch grondgebied te betreden.

2.3.2.4. Het middel is in de besproken mate ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Gelet op het ernstig bevinden van een middel waarbij verzoekers rechten als familielid van een Unieburger manifest werden miskend, hij ten gevolge hiervan van zijn vrijheid werd beroofd en dreigt gedwongen te worden verwijderd naar Marokko, is evident voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 april 2019 houdende bevel tot terugdrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

A. WIJNANTS